

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ 9 1939 РОКУ.

Рік видання XIV
№ 20 (1656).

ЧЕТВЕР, 15 лютого 1973 р.

Ціна 2 коп.

Нові мікродобрива

Діяння на ріст і розвиток рослин цезію та рубідію — хімічних елементів, які досі не застосовувались у сільському господарстві, визначили українські біологи. Виявилось, що ці новачки, як і їх відомі вже «попратні» — бор, молібден та інші, мають цінні властивості.

Об'єктом досліджень стали «стартові» механізми проростаючого насіння. Обробка його малими дозами цезію і рубідію викликала істотні зміни: скоротився строк виходу його із стану спокою, активізувався ряд ферментів — прискорювачів біохімічних процесів. Зокрема, рубідій справляє позитивний вплив на фермент ліпазу, що розщеплює жири народжуваної рослини. Це підвищує енергію проростання насіння, забезпечує більш дружні сходи.

Корисні властивості показав ще один новачок у сім'ї мікродобрив — літій. Він має здатність посилювати вбирання рослиною сонячної енергії, а стже, і асиміляцію поживних речовин. В остаточному підсумку це дає значний приріст урожаю.

(РАТАУ).

КАДРИ — ОПОРА НАДІЙНА

Механізаторський всеобуч у Бобринецькому районі

Коли сьогодні говорять про високу культуру землеробства, то мають на увазі, не в останню чергу, високопродуктивне використання техніки, рівень оснащення машинами, забезпечення кадрами механізаторів.

Господарства району щороку отримують нову техніку. Лише минулого року в автотракторний парк надійшло 162 трактора, 29 автомашин, значне поповнення очікують і нинішнього року. Такому рівню зростання індустріалізації сільського господарства має відповідати високий рівень підготовки механізаторських кадрів. Яка ж роль у цьому комсомольців? Уже стало традицією: щороку на комсомольських зборах первинних організацій розглядати питання про оволодіння юнаками і дівчатами механізаторськими спеціальностями. Зборам цим передують комітетами комсомолу вивчають і аналізують стан забезпеченості механізаторськими кадрами всіх ділянок господарства протягом року. Направлення молоді на навчання ведеться продумано, планово. Райком комсомолу організовує зльоти молодих механізаторів. На них завжди запрошуються слухачі курсів, учні училищ.

Деякі роки тому при райкомі було створено групу контролю технічного всеобучу. До неї ввійшли партійні та

комсомольські працівники, спеціалісти сільського господарства. З часом коло завдань групи зросло. Тепер це — штаб технічного всеобучу. Членами його є і керівники господарств та організацій, працівники райвно, районної газети «Честь хлібороба». Штаб розробив план підготовки молодих механізаторів для господарств району, контролює забезпечення плану набору в училища, на короткотермінові курси та на курси підвищення кваліфікації трактористів без відриву від виробництва. Для підготовки механізаторських кадрів в районі є всі можливості. Профтехучилище № 2 готує трактористів-машиністів широкого профілю. Минулого року тут мали навчатися 52 чоловіки з району. Райком комсомолу та штаб по технічному всеобучу зобов'язали перевиконати план набору. І сьогодні в училищі навчається спеціальності механізатора 104 юнаки і дівчини. На 5 чоловік більше навчається зараз на п'ятимісячних курсах шоферів.

На курсах трактористів при районному відділенні «Сільгосптехніка» вчаться 26 чоловік, на курсах підготовки шоферів при автопідприємстві — 42. 913 механізаторів без відриву від виробництва цього року підвищать свою кваліфікацію. В деяких господарствах вже давно не відчувається труднощів з кадрами завдяки добрій підготовці кваліфікованих механізаторів у місцевих школах. Зараз 218 школярів оволодівають спеціальністю тракториста, водія. Добре поставлена робота у Витязівській середній школі, де 150 юнаків і дівчат вивчають автосправу.

Для успішного оволодіння сільськогосподарськими професіями важливим фактором є матеріально-технічна база. Керівники колгоспів, райоб'єднання «Сільгосптехніка» добре розуміючи, що механізатор — головна фігура на селі, обладнують шкільні пункти всеобучу, забезпечують технікою.

Для послуг школярів, які оволодівають механізаторськими професіями, трактори різних марок, 5 автомашин.

ЩОМІСЯЦЯ на курсах підготовки проводяться комсомольські збори, на які запрошують секретарів комсомольських організацій тих господарств, що направили юнаків на навчання. Позастатутну комсомольську організацію створено на курсах підготовки шоферів при ДТСААФ. Очолює її інструктор райкому комсомолу Микола Кирилов.

Райком комсомолу, штаб по технічному всеобучу практикує в СПТУ № 2 та на курсах проведення вечорів, зустрічей з передовиками сільського господарства. В СПТУ № 2 часті гості колишні випускники цього закладу Герой Соціалістичної Праці, бригадир тракторної бригади колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС С. О. Гончарко, Герой Соціалістичної Праці, бригадир тракторної бригади колгоспу «Комінтерн» І. К. Гниляк, трактористка колгоспу імені Свердлова, комсомолка, кавалер ордена Леніна Валентина Ієліх. А на недавньому вечорі «Будьте щасливі» в колгоспі імені Кірова багато теплих слів було сказано на адресу колишніх випускників курсів механізаторів та СПТУ № 2, а нині — членів комсомольсько-молодіжної бригади Володимира Сендюка. На свято були запрошені секретарі комсомольських організацій господарств. Такі ж вечори вони проведуть згодом у себе вдома.

КОЛОСНА нива чекає молодих рук. Районна комсомольська організація, штаб технічного всеобучу роблять все для того, щоб забезпечити колгоспи і радгоспи молодими кваліфікованими механізаторами. А це дасть можливість високопродуктивно використовувати техніку, боротися за високі врожаї.

О. РОЖКОВАН,
перший секретар Бобринецького райкому комсомолу.

В МИНУЛОМУ РОЦІ ГАЛИНА НЕДЕЛКОВА з колгоспу «ЮРІЙ ЖОВТІЙ» ВІЛЬШАНСЬКОГО РАЙОНУ НАБРАЛА ГРУПУ НЕТЕЛІВ. А ВЖЕ В КІНЦІ РОКУ КОМСОМЛКА ВИПЕРЕДИЛА СВОЮ СУПЕРНИЦЮ ПО ЗМАГАННЮ — КЛАВДІЮ ДРАГОБУ. УСПІШНО ТРУДИТЬСЯ ГАЛИНА І НИНІШНЬОЇ ЗИМИ.
НА ФОТО: ДОЯРКА ГАЛИНА НЕДЕЛКОВА.
ФОТО І. ЦУРКАНА.

ФОРМУЄМО ВЕЛИКОВАГОВІ

Щодня біля «Екрану змагання», що встановлений на станції Знам'янка, збирається багато залізничників. Серед них обов'язково — члени комсомольсько-молодіжної зміни № 1. Не цікавить вабати їх сюди, а бажання знати, як попрацювали вчора, що ще можна зробити сьогодні, щоб ділом відповісти на вимогу року — швидше, краще, дешевше.

Комсомольсько-молодіжна зміна № 1, яку очолює комуніст В. Г. Довженко (групкомсорг Валенти-

на Самброс) план року зобов'язався виконати до 25 грудня. Завдання січня по кількості відправлених вагонів тут виконали на 102,5 процента. За місяць сформовано важковагових поїздів при зобов'язанні 14,4—14,7. Зараз серед комсомольців і молоді зміни ширяться змагання за скорочення простою вагонів.

О. ПІНЧУК,
помічник складача вагонів станції Знам'янка.

МАЙЖЕ щосуботи обласна молодіжна газета друкує на своїй четвертій сторінці куток «Бажасмо щастя». Тут подаються прізвиська тих, хто вступає в шлюб, молодих людей, які добровільно, за великим людським почуттям поєднують свої долі, створюють молоді радянські сім'ї.

Це своєрідний знак уваги. І, можливо, він не може зрівнятися із силою того тепла і ласки, які виявляють молодим їх батьки, молодші чи старші брати і сестри, друзі, знайомі, але й звичайним поздоровленням через газету хочеться додати до цієї радісної події для юнака і дівчини ще один світлий промінь, підкреслити її значимість. Поздоровлення — на адресу тих, хто реєструє свій шлюб в обласному центрі, де щоглиня скріплюють свій союз підписами близько 80 юнаків і дівчат, а за минулий рік — 4384. На Кіровоградщині ж щомісяця з'являється сотні подружніх пар.

Сотні великих радостей. Радостей, що надовго запам'ятаються, що іноді засмучаються життєвими незгодами. І, коли висловитися дещо образно, сотні великих відповідальностей. Відповідальностей на все життя, до останнього подиху. І при тому не тільки за союз, в який вступили, за його міцність і неспорядність, його громадянську віддачу, честь і авторитет, а й за нові життя нових людей, які повинні бути створені сім'єю.

І якщо торкнутися питання уваги до такої важливої, радісної події з боку громадськості, комсомольських та профспілкових організацій, то в цьому знявдеш повсюдно щопайрачі

приклад. Урочисті реєстрації шлюбів, насадження лави молодожонів, комсомольські весілля, подарунки від заводу профспілки чи правління колгоспу, вручення ключів від нової квартири, виступ на радіо учасників художньої самодіяльності і проведення самих весіль, гуцули, насправді святкових, таких, що наздогнати за ними неможливо і своїм музичним оформленням, і своєрідним сценарієм, промовистими тостами...

МОЛОДА СІМ'Я

З НАКИ уваги юнакові і дівчині, які щойно повернулися з бюро ЗАГСу, постійно і в різноманітних формах виявляють в Гайворонському, Світловодському, Новоукраїнському, Долинському районах. Тут такі знаки стають основою нових радянських обрядів, безрелігійних в своїй ідейній суті, народних — своєю масовістю, якравістю і красою. В них випадках комітети комсомолу стають збірниками найцікавіших заходів, аби порадувати молоді пари, зробити подію в особистому житті справжнім знаменням.

Хоч привертати самих весіль у багатьох випадках можна зауважити: чи не допускаємо ми великої зайнятості у свиринних напоях? Кожен батько і мати прагнуть до того, щоб найкраще щодішнім зробити стіл для сина чи дочки. Це природне прагнення і воно, в та-

кож ознакою достатку наших радянських людей, їх щастя і хлібосольності. Але навіряд чи можна похвалити ті випадки, коли весілля перетворюється у деохтриндену безпробудну пиячку, яка для окремих її учасників продовжується чи не цілий робочий тиждень. Крім цього іншого, — часто спричиняється білки, образи, сварки, що накладають плями на таку святкову полію в житті юнака і дівчини, — такі випадки говорять про безкультура і, напевне, вони не в добрім зарядом у першому кітці молоді сім'ї.

Якраз тут і слід первинній комсомольській організації виявити максимум творчості у самому сценарії весілля, щоб воно було більше музичним святом, цікавою самодіяльністю, а не звичайним «гарячим» столом.

Нерідкі випадки вінчань і хрещень новонароджених дітей. Це наслідок слабкої антирелігійної роботи взагалі, виховної — комітетів комсомолу, зокрема. Подібне частіше трапляється в Знам'янському, Новомиргородському, Бобринецькому районах.

ПРОТЕ безрелігійність обрядів — тема окремої, серйозної розмови, а тут би хотілось підкреслити цінну комсомольську увагу до молоді сім'ї у «передвесільний» і «післявесільний» періоди. Сама подія вступу в шлюб майже в кожному комітеті комсомолу — на черзі дня. А що передую цьому? У нас ще рідкі випадки, коли групкомсорг, члени комсомольського комітету підказують правильне рішення юнакові чи дівчині напередодні вступу в шлюб, дбають про те, щоб у цьому молоді люди виходили з глибоких життєвих критеріїв, високої комуністичної моралі.

Подібне можна сказати і про увагу до молоді сім'ї після перших кроків подружнього життя. Чимало питань розглянуло бюро Онуфріївського райкому ЛКСМУ, комітети комсомольських організацій швейної фабрики, Байдаківської брикетної фабрики міста Олександрії щодо впровадження нових обрядів, в тому числі тих, які стосуються реєстрації шлюбів, свідчин тощо. Але тут, як і майже повсюдно, з поля зору випадають суттєві проблеми становлення молоді сім'ї, її життя, її інтересів.

Комітет комсомолу, безперечно ж розглядає на своєму засіданні факт розлучення, які в наш час не така вже рідкість. А підказати своєчасно подруги, принципово стати на захист справедливості, засудити безчестя, байдужість до справ сімейних чоловіка чи дружини, підказати хороший приклад — це все ми вважаємо справою лише самої сім'ї. Ми терпляче чекаємо сигналу від НЕЇО чи від НЕІ, хоч добре знаємо причини розладу, діємо за старезним правилом: «В чужій сім'ї біс розбереться».

КОМІТЕТАМ комсомолу разом з профспілковими організаціями слід розробити перш за все принципи, засоби виховного впливу на молоді сім'ї. Ні, не дрібної опіки, невинного втручання чужає молоді сім'я, а уваги, поради досвідчених людей, принципової оцінки її життя. Як виховується дитина, як сім'я відпочиває, чим цікавиться — це те елементарне, в чому має бути освічений кожен комсомольський активіст.

Кажучи слова: «Міцна сім'я — міцна держава», ми почуваємо загальну відповідальність за кожну пошу радянську сім'ю. І ми дійсно відповідаємо.

ВІКТОР давно мріяв про інститут. Ідучи до школи, щоранку зустрічав групи юнаків і дівчат, які з веселими жартами поспішали з гуртожитку в інститут. Безперечно, заздрив їм. І бачив, що грагнув після десятирічки здавати екзамени на фізмат. «Найголовніше, думав він, скласти вступні екзамени, а там диплом майже забезпечений».

На жаль, такої думки приримується чимало абітурієнтів, тих, хто зареєстрований на перший курс. Трохи сумний парадокс: під час вступних екзамени у юнаків і дівчат з'являється велика енергія: вони не розстаються з книгою, конспектами, відвідують консультації... Під час співбесіди приголомшені викладачі дізнаються, що від них залежить доля вчорашніх випускників шкіл: виявляється кожен з них майже з дошкільного віку мріяв стати лише фізиком чи математиком, філологом чи інженером. В комітеті комсомолу катастрофічно збільшується список числа учасників художньої самодіяльності, спортсменів (майже майстрів спорту), активістів — кожен вступник виявляє в собі раніше небачені таланти. І викладачі, комсомольські ватаж-

ки радісно потирають руки: оце так набір, з ними ж гори вкорити можна.

Та прозвучав перший дзвінок, затихли наповнені гамором інститутські коридори, вляглися хвилювання і як за помахом чарівної палички худі зникають і «геніальні» декламатори, і спортсмени

знань, що є наслідком слабкої самостійної роботи студентів, безвідповідального ставлення до практичних і семінарських занять.

Громадська активність деякими комсомольцями розуміється як формальний запис якогось доручення групи чи комітету комсомолу. За офі-

шефами, помічниками вихователя. Та лише кілька чоловік проводять більш-менш цікаву роботу з дітьми. Окремі ж, певно, своїх підшефних і в очі не бачили. Безперечно — студент людина зайнята. Але справа в тому, що на речі, які зовсім далекі від майбутньої професії, час знаходиться, а для, скажімо, набуття практичних навичок роботи з дітьми — роботи організаторської, яка так знадобиться в майбутньому, — часу не вистачає.

кою новачків, заслуховуванням їх звітів на засіданнях комітету комсомолу тощо. Такої ж роботи у згаданих вузах, на жаль, не проводиться.

Нещодавно ЦК ЛКСМУ, Укрпрофрада та МВССО УРСР прийняли спільну постанову про республіканське змагання з суспільно корисної праці серед студентів вищих і учнів середніх спеціальних закладів на 1973—1975 роки. Воно передбачає дальше розгортання організації суспільно корисної праці, активізацію участі студентів і учнів у боротьбі за перетворення в життя рішень партії і уряду. Присвячується змагання успішному завершенню завдань дев'ятої п'ятирічки. При підбитті підсумків враховуватимуться всі види суспільно корисної праці і серед них поряд з успішним навчанням, проведенням політико-виховної, агітаційно-пропагандистської, культурно-масової — різнобічна робота з дітьми.

Вже з перших днів, місяців перебування студента у вузі від його ставлення не лише до навчання, але й до громадських доручень можна судити про майбутню віддачу його, як спеціаліста, про справжню міру захопленості своєю професією.

АМПЛІТУДА АКТИВНОСТІ ВІД АБІТУРІЄНТА—ДО ДИПЛОМАНТА

(немає кого виставити за збірну факультету), а енергійні активісти довгий час не відчиняють дверей комітету комсомолу. До того ж вже на перших семінарських заняттях виявляється, що та безмежна енергія в багатьох кудись безслідно щезла і в записниках викладачів з'являються загрозливі знаки запитання.

ПОДОЛАВШИ бар'єр вступних екзамени, певне число студентів вважає, що мети досягнуто. А саме заспокоєння веде до того, що для окремих з них літні і зимові семістари стають непереможною перешкодою, знижується якість

ційними документами, такого студента можна віднести до «дуже активних», насправді ж практика показує зовсім інше.

Наведемо хоча б один приклад. Комсомольські організації кіровоградських вузів — педагогічного і інституту сільськогосподарського машинобудування — організації сильні. Насамперед, змінили спрямувати роботу в потрібному русі, за багатьма ініціативними починаннями. В той же час деякі сторони комсомольського життя, свідомої громадської активності студентів хоча і не випускається з поля зору, але перебувають на другому плані.

Однією з прогалин в роботі організації можна вважати шефство над «важковиконуваними» підлітками. До 30-х комсомольців інституту сільськогосподарського машинобудування прикріплено учнів шкіл міста. В списках вони числяться

Тим більше — наше звернення до першокурсників педагогічного інституту — шефство над «важковиконуваними» — це початок шляху до професії педагога, можливість з перших кроків перевірити себе в ролі вихователя. І кому, як не майбутнім вчителям вести перед, показувати приклад для наслідування. Але часто тут, мабуть, спрацьовує та ж сумнівна теорія: головна навчання, семі, диплом, а там — побачимо. Звичайно, таку інерцію можна побороти насамперед цінним контролем комітету комсомолу над роботою шефського сектора, всілякою допомогою, підтрим-

В 1973 РОЦІ наш колгосп за трудові успіхи в соціалістичному змаганні відзначений Ювілейною Почесною грамотою ЦК КП України, Президії Верховної Ради УРСР, Ради Міністрів УРСР і Української республіканської ради професійних спілок. В тому є заслуга комсомольської організації колгоспу. Добре працювали молоді трактористи В. Ку-

СТВОРЕНО МЕХАНІЗОВАНІ

черенко, В. Кармазін, В. Руденко, доярки-комсомолки Л. Яременко, Р. Кухаревська. І нині вони серед правофлангових у соціалістичному змаганні. Молоді механізатори в третьому, вирішальному році дев'ятої п'ятирічки зобов'язалися виростити 100-центнерний урожай

кукурудзи. Вже створено механізовані ланки, на площі внесено значну кількість органічних добрив. Комсомолець, агроном М. Лободенко розробив технологічну карту внесення мінеральних добрив одноразово з висівом зерна в землю. Молоді механізатори підвищу-

ють свою кваліфікацію в агротехнічній школі, доярки колгоспу борються за 3-тисячні надолі.

Г. ГИРБА, секретар комсомольської організації колгоспу імені Карла Маркса Маловисківського району.

ПОЛІТИЧНИЙ ГАРТ

Коли в райкомі комсомолу мовою зайшла про кращих пропагандистів, перший секретар райкому Світлана Русанова назвала прізвище Зої Степанівни Грицай. В цьому році минуло рівно двадцять відтоді, як вона працює пропагандистом комсомольської політосвіти.

Зараз досвідчений пропагандист веде гурток основи соціалістичної економіки в сільському господарстві. Різний склад слухачів. Більшість має середню освіту. І до кожного необхідний якийсь «свій».

Давно прийшли до неї авторитет визнання. І зовсім недавно до подяк, нагород райкому та обкому комсомолу приєдналася ще одна — найбільш важлива і пам'ятна для неї, їй присвоєно почесне звання заслуженого працівника культури УРСР.

А починалося так. Райком комсомолу запропонував їй очолити гурток. Нелегко тоді було. На вистачало знань. Вечорами до півночі просиджувала над конспектами першоджерел. Зою добре могла розповідати прочитане, однак, писала повний текст виступу. Складала по кілька разів план, безжалісно перекреслювала окремі місця, готувала навіть, по кількох варіантах. Вона працювала, і працювала незбита. І якою то була радість для Зої Грицай, коли в кінці бесіди вона бачила в очах слухачів вдячність, що вони підходили до неї, запитували про незрозуміле, ділилися прочитаним.

З часом, кажуть, приходив досвід. Це правдиво.

— Проте не слід вважати, — каже Зою Степанівна, — що працювати стає легко. Ні. Життя вимагає навчатися, розширювати світогляд.

ПОТІК, ЩО НЕ ЗУПИНЯЄТЬСЯ

Часто заходить в бібліотеку і краща доярка колгоспу комсомолка Катерина Трохимчук. І Зою Степанівну (тут вже як бібліотекар) віднайде літературу про передові методи одержання високих надолі.

З. С. Грицай привчає гуртківців мислити категоріями державними. А точніше, під кутком вимог, які стоять перед трудівниками сільського господарства. Коли бесідували про зернові і технічні культури, були запрошені заслужені трудівники місцевого колгоспу імені Крупської — кавалери ордена Леніна агроном Ю. Д. Трохимчук та ланкова Н. Ф. Скрипник. Вони поділилися власними думками і спостереженнями щодо одержання високих сталих врожайів. Не менше одного разу на тиждень пропагандист обов'язково побував на фермі або на тракторному стані. Усе її цікавить, а вже потім взнає і побачене вона використає на заняттях.

О. МІЩЕНКО, спецкор «Молодого комунара». С. Мошене, Гайворонський район.

МІСЯЧНИК
ОБОРОНО-
МАСОВОЇ
РОБОТИ

ЮНАРМІЙЦІ СПІВАЛИ «ЗЕНІТКУ»

Як учасницю Сталінградської битви учні Світловодської СШ № 2 запросили мене на вечір бойової слави. Вчителька історії Лідія Іванівна Винокурова показала мені сценарій цього вечора, який вона зробила разом зі своїми вихованцями. І я вже наперед знала — це буде цікава розмова.

...До школи завітали воїни-ветерани. Школярі їх зустрічали з квітами. Юнармійці співали «Зенітку», потім «Катюшу». А старшокласники, які нещодавно побували на берегах Волги, передали для шкільного музею пакотики з волюгерською землею, грамоту, якою вони були удостоєні у Волгограді, виступаючи з концертом перед ветеранами війни.

А ще слухали спогади колишніх артилеристів, зв'язківців. Завуч школи Ф. І. Корінний розповів школярам про історію своїх бойових нагород.

Такі вечори в школі влаштовуються систематично. Особливо цікаво тут проходять уроки мужності. Нині вони приурочені 55-й річниці Радянської Армії та Військово-Морського Флоту. Триває розмова про визвольну місію радянських воїнів, готовність наших синів повторити подвиг батьків.

П. ПОПОВА, завідувач міської бібліотекою № 1, учасниця Сталінградської битви, м. Світловодськ.

ВІН СИДИТЬ і сором'язливо посміхається. Змужнів од тієї зустрічі. Роздався в плечах, засмагло від вітру обличчя, брови — ніби крила чайки в польоті. І лише сірі очі та кучерявий чуб — ті ж. Від посмішки на рожевих щоках проступили ямки. Микола, видно, згадав щось своє.

По хвилі заговорив тихо й поволі. ...Дитинство. Проійшло воно в рідному селі Лебединці. Тут же полюбив техніку. Бувало візьме в руку білий вузлики з іжею, біжить напросто рідною і гукає:

— Та-т-у-у-у! Та-т-у-у-у!

Хлоп'ячий голос покривав гуркіт трактора і лише ген-ген туди, де сірою смугою тужає горизонт.

Микола стежить за вправними рухами батькових рук. Пляється ним: який спритний, сильний! А як править машиною!

— Дай, потримаю кермо. — просить. І здається йому, що то він крає землю, що сонце по-змовницькому підморгує і синіє золоті промені...

Коли закінчив місцеву школу, подався до Голованівського сільського профтехучилища. Два роки навчання і — Микола механізатор широкого профілю. Потім служба в рядах Радянської Армії.

А як повернувся до рідного села, звісно, за першими розпитами: як служилося, за що одержував подяки, з ким подружився. — Неодмінно поставало ще

сінь, влітку збирав золотисту пшеницю, восени орав, а взимку ремонтував техніку.

Минулого року Микола Пташник разом з своїми товаришами Василем Козаром з Новосілки, Миколою Корневим з Перегонівки, Миколою Олексюком з Нализайки поїхали в Казахстан. Радо зустріли українських хлопців у Сергієвському районі Північно-Казахстанської області. Миколі доручили відразу групу молодих комбайнерів. Він працював старанно, намагався бути прикладом для товаришів. За 35 днів поклав у валки пшеницю на площі 600 гектарів, намолотив близько 7000 центнерів зерна. І там, у степу Казахстану, зрозумів Микола: вдало вибрав він свою хліборобську професію. дуже потрібну людям. А в переддень золотого ювілею країни Микола радість поділив а с. Його, як і інших механізаторів країни, що відзначили

лісь на збиранні врожаю в Казахстані, нагородили медаллю «За трудову доблесть».

Він з тих, з ким працюєш із задоволенням, кому можеш без вагань довірити будь-яку роботу. Це — думка людей, які добре його знають. Хто вони? Анатолій Олексєвський — бригадир тракторної бригади, Олександр Кравченко — комбайнер.

Нині Микола Пташник навчається на курсах шоферів при ДТСААФ. Хоче мати ще й четвверту спеціальність. А наступної весни, юнак знову зустрічатиме ранки в полі. Вони народжуютьмуться з шибету птахів, сірого туману і сонця, чи в теплому дощі, м'якому шуркоті трав і листя.

Ю. ПУГАЧ, На фото: Микола Пташник. Фото автора. с. Лебединка, Голованівський район.

СТЕПОВИК

одне, котре, як зауважив Микола, чи не найбільше бентежило рідних, близьких, друзів. Всім хотіло дізнатися: залишиться Микола в рідному колгоспі, чи, як деякі хлопці, подається із села. Спеціальність має таку, з якою легко міг би влаштуватися і в місті.

Бували хвилинки, коли Микола й сам вагався, як відіти. Зробити остаточний вибір допоміг голова колгоспу імені Котовського Микола Іванович Іванов. Ніби між іншим, під час розмови запропонував навідатися в тракторну бригаду, подивитися, скільки нової техніки придбав колгосп за останні роки, а заодно зайти і до майстерні — там теж з'явилися нові верстати.

Зустріч із товаришами по роботі розтривожила душу. І лишився хлопець у колгоспі. В колективі привабилось таких же молодих механізаторів, як він сам.

І знову Микола, як і раніш, весною

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МОЛОДОГО КОМУНАРА»

„ЯК ХОЧУ, ТАК І КРУЧУ“

Під таким заголовком в номері «Молодого комунара» за 30 січня цього року було вміщено скаргу молоді хутора Шевченкового, що в Онufріївському районі, на незадовільну роботу сільського клубу.

Як повідомив завідувач Онufріївським районним Будинком культури т. Чумаченко, питання роботи клубу слухалося на раді відлілу. Факти підтвердились. Завідуючий Л. Солоп було вказано на допущення недоліків, намічено конкретні заходи для їх усунення. З метою подання практичної допомоги в Шевченківський сільський клуб виїздили методисти РВК. Було зміцнено матеріальну базу клубу.

Варта солдатів правопорядку

«НА ВИЇЗД ГОТОВИЙ!»

Коли місто спить, особливо вільно мріється. Люди відпочивають, набираючись сил для нового трудового дня, а ти не просто несеш варту, а охороняєш спокій людей. І ти не один. З тобою — тисячі...

Молодший сержант міліції Володимир Васильович Кутюк служить в органах міліції третій рік. Син хлібороба, відслуживши службу в армії, вирішив продовжити її солдатом правопорядку.

Перший рік роботи в органах внутрішніх справ запам'ятався йому. Особливо той, урочистий день. Молоді працівники УВС, вишикувавшись біля пам'ятника полеглим воїнам-визволителям Кіровограда, чеканили:

— Приймаю присягу і клянусь до кінця залишатись вірним своєму народові, соціалістичній Батьківщині, буду чесним, мужнім, дисциплінованим...

Ніхто не пам'ятає випадку, щоб комсомолець Володимир Кутюк відступив від своїх слів.

...Це було в минулому році. Закінчивши роботу, В. Кутюк пізно вночі повертався додому. В районі Новомиколаївки його увагу привернув невідомий громадянин з ломом в руках, який прямував до школи. «Що йому потрібно о другій годині ночі?» — майнула думка. Вирішив прослідкувати за ним. Аж ось почувся брязкіт скла. Він побіг до приміщення школи. Та невідомий вже встиг залізти у вікно.

Треба діяти! Володимир швидко покликав на допомогу людей, а сам зайшов у приміщення.

Відчинивши двері учительської, він побачив, як невідомий зривав з вікон штори. В столах все вже було перевернуто. Володимир крикнув: «Стій! Що робиш!» Невідомий розгубився, завернувшись до школи. Обшукавши злодія, міліціонер виявив у нього не мало речей, які він використовував при грабунку квартири. Невідомого доставили в міський відділ внутрішніх справ. Ним виявився громадянин, якого давно вже розшукувала міліція.

Злочин було попереджено.

Служба у Володимира нелегка. Від того, як буде підготовлена автомашина, як вчасно він вийде на тривожний виклик, часто залежить життя людини. І коли б його не запитав: «Як тобі служиться?», завжди відповідає: «Добре!». Добре тому, що знайшов себе в цій роботі, що вона прийшлася йому до душі.

Працює без аварій, заощадив багато мастила та бензину, машину завжди тримає у бойовій готовності, відпрацював за рахунок особистого часу в рейсах по боротьбі з порушниками громадського правопорядку близько ста годин.

За бездоганну службу за підсумками минулого року В. Кутюк вийшов переможцем соціалістичного змагання. Наказом начальника УВС йому присвоєно почесне звання «Кращий шофер міліції», а його портрет занесено на стенд Пошани.

Л. ПАПЧЕНКО.

м. Кіровоград.

З НАШОГО КРАЮ

ВІН ІХАВ у рідне село. Засмучені очі, схвилюваний вираз обличчя говорили самі за себе: у людини горе. Командира супроводили кілька червоноармійців. Вони знали, що словами горю не допоможеш, і теж їхали мовчки.

Так, вони їхали на похорон до села Якимівки, теперішнього Маловисківського району, звідки на фронт прийшла сумна звістка: померла мати Юцевича — начальника штабу кавалерійської бригади Г. І. Котовського.

Перед від'їздом Юцевича Котовський наказав йому взяти взвод червоноармійців і кулемета, мовляв, час тепер неспокійний, гуляють банди, треба бути обережним. Але Юцевич відмовлявся від такого посиленого конвою і намагався переконати свого команди-

РАЗОМ З КОТОВСЬКИМ

Авторів цього нариса пощастило кілька разів зустрічатися в Москві з нашим земляком Костянтином Хомичем Юцевичем, колишнім начальником штабу кавалерійської бригади Г. І. Котовського. Разом з Котовським Юцевич бився з білогвардійцями на Київщині, бив Юденича, банди Петлюри, ан-звояря Одесу, а на Тамбовщині знищував банди Антонова, в суворих боях і походах відстоював завоювання молодого Радянської Республіки.

ра в тому, що нічого не станеться.

— Кажеш, нічого не станеться? — заперечив Котовський. — Дивись, який Ілля Муромець знайшовся! Наказано взяти взвод з кулеметом — і ніяких розмов: начальники штабу бригади, наскільки мені відомо, не веляються під кожним кушником...

На це Юцевич відповів:

— Коли так, то на похорон матері я не поїду. І так біців не вистачає, а ви без потреби кидаєте цілий підрозділ, наче я збираюсь штурмувати ворожі укріплення.

Котовський, ось уже кілька років пліч-о-пліч пройшовши з своїм начальником штабу по фронтах, знав: якщо вже Юцевич щось сказав, то так і буде, слово є його міцне. По-людському комбригові стало жаль начальника штабу і він, людина, яка ніколи не давала найменшої можливості ухилитись від виконання свого наказу, на цей раз все ж поступився твердим правилом і сказав:

— Добре, їдь, Хомичу, як знаєш. Хоч і один. Але навіщо такий ризик?

— Нічого не буде зі мною, Григорію Івановичу. Ось побачите. Іхатимемо тільки вночі, слухими шляхами.

Ось вже й Якимівка. Сільчани задивляючись очима дивились на вершника, що був підперезаний широким поясом, у португальських чорних плащі, з нагапом і шаблею. Юцевич їхав першим, а чотири вершники, що супроводили його — трохи позаду.

— Та це ж Костя. Хомі Юцевича Костя, — сказав хтось із селян.

— А й справді він!

— Хто б міг подумати? Був босий безштатко, а тепер який герой!

Так, це був він, Костик, у минулому хлопець, а тепер начальник штабу прославленої бригади Котовського. Хіба ж можна було його не впізнати? Ті ж волошкові, замріяні очі, той же уважний,

зосереджений погляд, такий же стрункий, з високо піднятою головою. Тут, у рідній Якимівці, він знав кожну хату, як і кожний мешканець села знав його, Костя...

2 —

СІМ'Я ХОМІ Юцевича була багатодітною. Жили вони у постійних злиднях і нестатках. Одні діти трохи підростали і вми-рвали, інші виростали і впрягались у поміщицьке ярмо. Не минуло цього ярма і Костя. Панські діти з семи літ йшли до школи, а Костя в такому ж віці — до пана. Працював багато, заробляв мало. Селяни шукали виходу з тяжкого життя. Хотіли хоч чимось помститись над поміщиком. Підпалювали його хліб, маєтки. Тихенько робив так і Костик, вважаючи, що цим він теж допомагає боротись з поміщиками. Горліи стіжки хліба, будівлі. Та нічого в селі не змінювалось.

Що робити? Залізти в Якимівку? Поїхати до міста? Це, зрештою, зроби не важко, але Костик побоювався: адже він неписьменний, не має ніякого фаху. Батько не заперечував — можна й до міста, все ж таки на одного ідака в сім'ї буде менше. Та хотілося, щоб Костик хоч трохи походив до школи.

І. БРАТЧЕНКО.

На фото: група котовців. Перший зліва — К. Х. ЮЦЕВИЧ.

(Далі буде).

Літературно-мистецтв. клуб „МК“

ВІЗИТНА КАРТКА

Філателія, напевне, найпоширеніший вид колекціонування. Згідно приблизних підрахунків, 100 мільйонів людей земної кулі збирають марки. Буди філателістичні нині й легко, й важко. Легко, тому що марки можна купити у філателістичних магазинах, придбати спеціальні абонементи на нові випуски. Складно тому, що з тих пір, як у 1840 році в Англії вийшла перша марка, в світі випущено понад 200 тисяч знаків поштової оплати.

У своїй книзі «Філателія в школі» французький педагог і філателіст Даніель Лезобр наводить історію народження першої поштової марки.

Розповідають, пише Д. Лезобр, що думка про введення поштової марки виникла в англійського королевського поштового Роуланда Хілла зовсім випадково. Він нібито сидів в одній шотландській харчовій і спостерігав, як служниця спремчалася з поштам, відмовляючись взяти лист, якого не було чим оплатити. Справа в тому, що доставку листа тоді оплачував не відправник, як нині, а той, хто одержує. І люди дивилися, яка вда-валася до послуг пошти, відправляючи пустий конверт, наносячи на нього умовним позначкам те, що вона хотіла повідомити. Поки поштові підприємства суму оплати (сума, яку залежала від відстані, на яку відправлявся лист), адресат встигав дізнатися про все, що до-

му було потрібно. Ось саме тоді Роуланд Хілл запропонував ввести єдиний поштовий тариф для всіх простих відправлень певної ваги. 6 травня 1840 року в Лондоні з'явилася у продажу перша поштова марка партії в один пенні, а оскільки вона була віддрукована чорною фарбою, то і ввійшла в історію під назвою «чорного пенні».

Незабаром перші поштові марки випустили й інші країни. В Росії вона з'явилася в 1858 році. Як правило, ці поштові мініатюри були одноманітні за своїми сюжетами. На них зображалися державний герб чи портрет керуючого монарха.

Перші поштові марки Країни Рад вийшли в день першої річниці Великого Жовтня — 7 листопада 1919 року. На них була зображена рука з мечем, що рубала кайдани.

Відтоді у нас в країні вийшло понад чотири тисячі марок. Справжній творці мистецтва, наші марки розповідають всьому світові про славу нашого Радянського Вітчизни, про героїчні справи нашого народу.

Про марки ми й хочемо тобі сьогодні розповісти. Можливо, прочитавши ці рядки, ти сам захочеш приєднатися до неспокійного племені колекціонерів.

Звичайно, найкраще може розповісти про філателію людина, яка сама нею захоплена. Тому ми надаємо перше слово драматургу Віктору Сергійовичу Розову.

«Мирні! Який вихор почуттів піднімає вони в наших юнацьких душах! — вигукнув Розов. — Шукати, знайти, принести додому, бережно покласти в зонт чи підручник, а потім з насолодою розглядати її малюнок, лінаватися, з чим був зв'язаний він — з великою битвою, геніальним відкриттям, подорожжю...

Я зараз захоплений марками Радянського Союзу. І особливо люблю марки періоду перших років — марки ГРФСР. Цікавий був час. Люблю пошук. Ось, наприклад, чую я від когось з філателістів, що була підготовлена до друку в 1921-му чи 1922-му марка з портретом Анастасії Васильовни Луначарського — марка так і не вийшла, але мені поталанило, і зовсім недавно, зробили її пробний відтиск. Дуже я був задоволений. Говорять існувала подібна марка і з портретом В. І. Леніна, яку хотіли вилати ще за життя Володимира Ілліча, але Ленін запротестував, сказав, що це не скромно.

Що таке для мене філателія? Перш за все захоплення. Захоплення і відпочинок. Пізнання і пошук. А де пошук, там і пристрасть, і здоровий азарт. А з таким почуттям жити цікавіше.

«Пригадуючи свої дуже давні шкільні роки, коли я вперше поцікавився філателією, — говорить композитор Д. Кабалевський, — можу сказати, що колекціонування марок збагатило мої знання в різних галузях, особливо, в географії, оскільки «географічний» зміст переважав у марках того часу».

Серед марок, виданих у нашій країні, десятки мініатюр, присвячених Володимиру Іллічу Леніну. Вони розповідають про місця з'я-зави з життям і діяльністю Володимира Ілліча, про картини й скульптури, присвячені йому, про безмежну любов народу до свого вождя, вірності його справі. Особливо багато марок, зв'язаних з іменем Леніна, вийшло в рік, коли вся країна, все передове людство урочисто відзначали 100-річчя з дня народження вождя революції.

Численні радянські марки зна-йомлять нас з тим, як ярок за кро-

ком людина «своювала» космос. Ми можемо зійти на них і зображені супутники Землі, і космічні станції, запущені в Радянському Союзі до далеких планет, і портрети героїв-космонавтів. Любопитно-космонавт СРСР А. Леонов і художник А. Соколов створили спеціальну серію марок, що дозволяють поглянути на космос очима художників.

А якщо ти був на Виставі досягнень народного господарства СРСР у павільйоні «Космос», напевне, звернув увагу на філателістичну експозицію «Шлях до зірок». В її створенні брали участь і дітки першого космонавта. За це Олені і Галі Гагарінін у Зоріному містечку були вручені почесні нагороди — медалі «Юний учасник ВДНГ СРСР».

Марки — це справжня філателістична енциклопедія життя нашої країни. Каталог радянських марок займає понад шістьсот сторінок. Уяви собі, що всі ці багатства по-

трібно перемістити в класери, альбоми, на аркуші паперу, розложити по розділах, зробити потрібні підписи.

Як правильно вибрати шлях у цьому безмежному філателістичному океані?

Напевне, найправильнішим було б те, що ти вибереш собі якусь тему для своєї колекції. Наприклад, «Великі люди нашої Батьківщини». Ми думаємо, що на багатьох марках ти зустрінеш імена, про які мало не досі чув. А вже бути колекціонером — це не значить бездумно, одна до одної наклеювати марки. Справжній колекціонер зобов'язаний знати якнайбільше про те, що зображено на марці. Надає ти можеш розширювати свою колекцію, її тематику. Короткі іскри надписи, конверти зможуть ти зрозуміти краще, цікавою для всіх.

Отже, бажаво тобі пізнати радист колекціонування. Шасті тобі!

Е. ГОРТИНСЬКИЙ.

СПІВАЄ ХОР КІРОВОГРАДСЬКОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО УЧИЛИЩА № 2.

Фото А. ПЕЧЕНЮКА.

МОЖЕ, тон цих міркувань з приводу дебюту молодого автора занадто категоричний? Бо ж в у книжці, котрою вони викликані, окрім гарних рядків, строфи і навіть віршів. Можливо, перше, чисто емоційне враження надто хитке, аби ним вважати об'єктивність оцінок? Спробуємо розібратися:

Я з квітків тих, що вранці над Сугою
Дарують мезанх ромашкового шему.
Я з анісису тих, що з кожною весною
Плетуть вінки похвальним парцелам.
Я з тих вісень, що пахнуть полем, болем,
Билинно-гордим хліборобським родом,
З джерел цих пів моя смаглява десь
Давинку, цілющу, напевнішу воду!

Зрозуміте авторське прагнення означити бодай пунктирно, якщо не кредо, то принаймні свою індивідуальну привабливість до чогось, хоча б і до тих джерел, з котрих не дуже оригінальна «смаглява десь» в цілющу во-

Звичайно, не обов'язково виголошувати публіцистичні монолози. Кожен обирає свою форму. Великий досвід російської радянської поезії переконує в тому, що часто душевний порух, висловлений тихо й широко, набирає вишуканої вибухової сили, де на нас безвідмовно магнічно. А хіба не найбільшому з майстрів радянської української поезії — М. Рильському належать слова — «часом можна висловити пейзажем те, даного слів нема людським». Та суть, очевидно, не лише в граничній відвертості, без якої взагалі неможливо поезія, а й у багатстві, розмаїтості, врешті-решт гармонійності душевного світу ліричного героя, спроможності його викликати емоційну віддачу в інших.

ДРІВ'ЯКОВІСТЬ настрою, інфантильність думом — ахіллесова п'ята книжечки молодого автора. Монологи тут виголошені, відверто нецікаві, вони не викликають асоціацій. Автор не байдужий до мініатюр, він часто намагається самовиразитися кількома рядками. Ось вірш, присвячений Борису Гмирі:

Ліричний бас —
це батько плаче.
І все. Або:
А може, там, десь
між твоїх зіниць,
і починається
та ніжність
українця?

Багатою чи ність одних поезій удавані, навмисна. Вони одно-виірні, а тому не поділяють нічого, окрім тієї ж такої претензійності. У цьому зв'язку хотілося б зауважити, що автор активно поділяє за-коплення японськими танка і хокку (короткими лісиами), які деякі поети прагнуть пересадити на український ґрунт. Однак таке механічне пере-

садження, як правило, не дає наслідків. І сприймається як стороннє тіло. Причини зрозуміла. Запозичуючи формальні прийоми, автори забувають про неможливість наслідувати внутрішньому духові оригіналу, викликаного до життя експериментом і японською національною традицією.

До безсумніш, мабуть, можна налізувати й ці рядки:

Гайвороння розбудило ранок,
Слова і розбудили ніжність,
Я розбудив явку...
Мій син усміхнувся сонцю.

Поклавшись на дівість самого факту, поет жорстоко прорахувався, бо ж відомо — правда факту потребує ще художнього осмислення.

Чи є в збірці поезія? Є. З приємністю перчитусь ну хоча б одні строфи:

Мов сонях сонце вип'ють горобці,
Пріяже тина під стійком овдовію.
Дуби над шляхом, мов старі чепці
Замисляться над цим осіннім плінном.

Щирістю, незлобністю, (хоча і не зовсім самостійною) привабливості «Дзвони» і «Пісня».

Але їх занадто мало у представленому авторському набутку, аби бодай урівноважити плюси і мінуси. В кращому разі вони заслуговують на окрему добірку.

На тлі здобутків поезії сьогодення дебют молодого автора справляє прикрі враження.

До всього сказаного лишється прилучити анкетні дані. Автор — В. ЖЕНЧЕНКО, назва збірки «СТРУНА». Вийшла у світ у видавництві «Молодь».

В. БАЗИЛЕВСЬКИЙ,
член Спілки письменників України.

НАД КНИГОЮ
МОЛОДОГО АВТОРА

ЛЮДИ
ПОДІ
ЧАС

13 ЛЮТОГО МИНУЛО
100 РОКІВ З ДНЯ
НАРОДЖЕННЯ
Ф. І. ШАЛЯПІНА
(1873—1938),
РОСІЙСЬКОГО
СПІВАКА І АКТОРА.

«Для того, щоб... образ
мав реальні, життєві риси,
щоб він захоплював глядача
своєю сценічною виразністю,
довелося не потрібні театральні
куліси, не потрібні окремі
жестами, можливо, не потрібні і сцена. Пісня, що
виконується в концертному
залі, може виокремити ширі
спектр вираження, то ж вра-
ження, що й уривок з «Бо-
риса Годунова», виконува-
ний на сцені... За допомо-
гою чого це досягається?
Якими засобами? Тими ж,
що і там. Сценічною прав-
дою».

Ці слова належать Федору
Тихоновичу Шаліпину.

ЛИЦАР
СЦЕНІЧНОЇ
ПРАВДИ

Його програмі — явище ха-
рактерне і важливе. Співак,
що вийшов з народу, вихо-
ваний на пісні народу, він
ніс її в аудиторію, будучи
пропагандистом пісенної
творчості. Артист відбирав
для виконання ті пісні, які
містили в собі велику соці-
ально загогорову тему. Ось
чому в його анкеті заву-
чали «Дубинська», «Степан
Разін» та інші.

Шаліпін мав сильний,
надзвичайно красивого тем-
бру і широкого діапазону
голос, здатний передавати
майже всі порухи людської
душі. Створив ним образи
завжди відзначалися єдин-
істю музичного і драматич-
ного матеріалу, великою сц-
єнічною правдою.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

На музичній хвилі БЕРЕЗОВИЙ СОК

Музика В. Баснера. Слова М. Матусовського.
Лише тільки подискусити в строк,
Лише тільки прибілизити перше грози,
На белых столах появляється сок —
То плещут березы, то плещут березы.
Как часто пьянось серед ясного дня,
Я бред наугад по весенним протокам,
И Родина щедро поила меня
Березовым соком, березовым соком.
Заветную память храня обо всем,
Мы помним холмы и проселки родные,
Мы трудную службу сегодня несем
Вдали от России, вдали от России.
Где эти туманы родной стороны
И веток берез, что над заводью гнутся,
Туда мы с тобой непременно должны
Однажды вернуться, однажды вернуться.
Открой нам, Отчизна, просторы свои,
Заветные чащи открой неслухом —
И так же, как прежде, меня напои
Березовым соком, березовым соком.

Вистава юних гуртківців

Після того, як зроблені
уроки, школярам Гайворона
не потрібно довго думати
над тим, де провести своє
дозвілля. До їх послуг му-
зична та спортивна школи,
різноманітні гуртки на стан-
ції юних техніків та в ра-
йонному Будинку піонерів.
Для них відкриті зали дит-
ячої бібліотеки та бібліо-
теки в школах міста.
Фотооб'єктив зафіксував
одні з таких моментів. Ви-
бачте піонерок Гайворон-
ської СШ № 2 Наталку Гра-
бовську та Наталку Розку
за улюбленим заняттям.
Дівчатка активні учасниці
являючого гуртка при ра-
йонному Будинку піонерів.
Юні аматори показали вже
виставу «Пригоди в лісі»
піонерам і школярам міста.

Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

НОВЕ ОЛЕКСАНДРІЙСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО- ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 7 ПРОВОДИТЬ НАБІР УЧНІВ НА 1973—1974 НАВЧАЛЬНИЙ РІК З СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ:

зі строком навчання 3 роки
малювання, штукатурки, ліцювальники-плитковники-мо-
заїсти, слюсарі-сантехники, монтажники по монтажу
сталевих та залізобетонних конструкцій, електрогазо-
зварники, слюсарі будівельні, столярні будівельні.
На ці спеціальності приймаються юнаки та дівчата з осві-
тою 8 класів. Заробок до училища мають можливість на-
вчатися в 9—10 класах денної школи, що діє на базі учи-
лища.

Зі строком навчання 2 роки:
столярі-теслярі, малювання-штукатурки, монтажники
конструкцій-електрозварники, монтажники конст-
рукцій-мулярні, слюсарі-монтажники по загальному монта-
жних роботах та обладнанню загального призначення,
електрогазоварники, покрівельники-ізолювальники
по гідроізоляції.

Учні з середньою освітою, які вступили на ці спеціальності,
навчаються за скороченими програмами і одержують стипен-
дію в розмірі 23 карбованці 50 копійок, учні з восьмирічною
освітою знаходяться на повному державному забезпеченні.

Зі строком навчання 1 рік:
малювання, штукатурки, теслярі, мулярні, ліцювальни-
ки-плитковники-мозаїсти, монтажники конструкцій,
трубоукладачі.

До училища приймаються особи віком 15 років і
старші.

Демобілізовані воїни навчаються за скороченою програмою
і одержують стипендію в розмірі 73 карбованців на місяць.
Всі учні забезпечуються гуртожитком. Під час виробничої
практики учні одержують 33 проценти від заробленої суми.

Початок занять 1 вересня 1973 року, а для демобілізованих
з лав Радянської Армії та десятикласників з 15 числа що-
місяця, по мірі комплектування груп.

Вступники подають такі документи: заяву на ім'я дирек-
тора, автобіографію, паспорт або свідоцтво про народження,
документ про освіту, довідку з місця проживання, характе-
ристику, 6 фотокарток (4х3), довідку про профілактичні щеп-
лення.

Адреса училища: м. Олександрія, вул. Нагорна,
їхати автобусом «А» до зупинки «ОМПУ № 7».

ДИРЕКЦІЯ.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

П'ЯТНИЦЯ, 10 ЛЮТОГО.
ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 —
Кольорове телебачення. Казка
для дітей «Золотова коска».
(К). 10.35 — Кольорове телеба-
чення. Ліричний нарис «Осін»
в Болдінов. (М). 11.15 — Теле-
вісті. (К). 11.25 — «Шкільний
екран». (К). 12.15 — Телефільм
«Справа життя». (К). 13.00 —
Концерт. (К). 16.05 — «Наука
сільському господарству». (М).
16.45 — Для школярів. «До та-
мисниці живої природи». (М).
17.45 — «Зустрічний план в
дій». (М). — Хроніка

тижний». (Кіровоград). 18.10 —
«Товариш пісня». (М). 19.00 —
«Світ соціалізму». (М). 19.30 —
Спільний ренд обласного теле-
бачення, радіо і редакції
газети «Кіровоградська пра-
да» по впровадженню передо-
вого досвіду. (Кіровоград).
19.30 — О. Островський і
М. Солодов. «Світить та не
гріє». Фільм-спектакль. (М).
21.00 — Програма «Час». (М).
21.30 — Впровадження фільму-
спектаклю «Світить та не
гріє». (М). 22.45 — Інтерв'є-
ція. «Співає народний артист
СРСР В. Норенка». (Вільнось).
23.15 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 11.15 —
«Шахова школа». (М). 11.35 —
«Запрошує концертна студія».
(М). 13.05 — Репортаж «Нам'я-
танте». (М). 13.40 — Програма
документальних фільмів. (М).
14.00 — «Товари для народу».
(К). 17.30 — «Вікни молоді».
(К). 18.00 — Музичний фільм
«Композитор Ісак Мухомоло-
вич Ревуцький». (К). 18.30 —
Реклама, оголошення. (К).
19.00 — Інформаційна програ-
ма «Вісті». (К). 19.30 — «Порт-
рет мистця». (К). 20.55 — «На
дооранці, діти!». (К). 21.00 —
Програма «Час». (М). 21.30 —
Художній фільм «Самостійність».
Друга серія. (К). 22.35 — Ве-
щінні новини. (К).

СУББОДА, 17 ЛЮТОГО. ПЕР-
ША ПРОГРАМА. 9.00 — Про-
грама передачі. (М). 9.05 —
Кольорове телебачення. Гім-
ністика для всіх. (М). 9.20 —
Новини. (М). 9.30 — Для
школярів. «Сина і грація». (по-
кази виступи спортсменів).
(М). 10.00 — Кольорове телеба-
чення. Телевізійний докумен-
тальний фільм «Радянська
Вірменія». (М). 11.00 — Му-
зичний турнір. (М). 11.45 —
Актуальні проблеми науки і
культури. (М). 12.15 — «Кино-
стрічки минулих років». (М).
13.15 — Чемпіонат світу з хо-
кея з м'ячем. Збірна СРСР —
збірна Норвегії, другий тайм.
(М). 14.15 — «Зустрічний план
в дій». (М). 14.30 — Кольорове
телебачення. «Грає естрада»
оркестр «Голуби екран». (М).
15.00 — Кольорове телебачен-
ня. Програма мультфільмів.
(М). 15.30 — Науково-популяр-
на програма «Здоров'я». (М).
16.00 — Кольорове телебачен-
ня. «Музичні зустрічі». (М).
16.45 — Кольорове телебачен-
ня. «У світі тварин». (М). 18.00 —
Новини. (М). 18.10 — Хо-
дочний фільм «Польський аль-
бом». 1 серія. «Марія». (М).
19.30 — Кольорове телебачен-
ня. Чемпіонат СРСР з хокея.
«Динамо» (М) — «Крила
Рад» (М). 20.15 — «По кон-
цертних залах Москви». (М).
21.00 — Програма «Час». (М).
21.30 — Кольорове телебачен-
ня. Телевізійний театр мі-
ніатюр «13 стільців». (М). 22.35 —
Спортивна програма. По-
закінчення — новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 12.30 —
Програма передачі. (К). 12.35 —
Концерт Урalsького народного
хору. (Сімферополь). 13.10 —
Телевізійний екран кіноло-
битель. (Запоріжжя). 14.10 —
Програма передачі. (К). 14.15 —
Кольорове телебачення. Для
юнацтва. «Паростки». Кон-
церт. (К). 14.45 — Для юнац-
тва. «Орієнтир». (Донецьк).
15.30 — 3-є дорожнє олімпіа-
да. (К). 16.15 — Для дітей.
«Мандрівки Гнатика-юнацтва».
(Дніпропетровськ). 16.50 —
«Піонерський калейдоскоп».
(Харків). 17.30 — «Конкурс»
конкурс, конкурс. (К). 18.45 —
Інформаційна програма
«Вісті». (К). 19.15 — Художній
фільм «Невіддужі». (К).
20.45 — «На добраніч, діти!».
(К). 21.00 — Програма «Час».
(М). 21.30 — «Ласкаво запро-
шуємо». Концерт. (К). 22.30 —
Мультфільм для дорослих.
(К). 22.40 — Вечірні нови-
ни. (К).

ПОГОДА

Вдень 15 лютого на території області і міста Кіро-
вограда передбачається значна хмарність, в першій
половині дня туман, ранком слабка ожеледь. Вітер
південний, 5—9 метрів на секунду. Температура по-
вітря в області 0—4, в місті 2—4 градуси тепла.

За даними Українського бюро погоди, 16—17 лю-
того буде хмарна з проясненнями погоди, місцями
слабкі опади, туман. Вітер південний, 3—7, часом
5—10 метрів на секунду. Температура повітря вночі
плюс 2 — мінус 3, при проясненнях до мінус 6, вдень
1—6 градусів тепла.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

216050, ГСП., Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу
комсомельського життя — 2-45-35, відділу пропаганди,
відділу літєри і масової роботи — 2-45-36, відділу віс-
ськово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» —
орган Кіровоградського обкома
ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.